

A halál legyőzése¹

Teremi kipihenten ébredt, a Csonka utcai ház megszokott szaga, gyermekkori emlékeket idéző levegője, úgy érezte, jót tett neki. Sem Margit, sem Géza nem voltak már otthon, mikor fölkel, de az asszony kikészített neki reggelire kolbászt, kenyeret, sajtot. Belakmározott, megborotválkozott, a szürke öltönyébe bújt, s nekivágott a napnak. Mélyeket sóhajtozva kutyaolt végig a Pálffy utcán, s átkozta magát, amiért nem intézte el, hogy bekössék a telefont Margitékhoz. Ha ezt nem feledi, hívhatott volna taxit. A Galamb utca végén villamosra szállt, bedöcögött a Széchenyi térig, leszállt, a Tisza szállóhoz ment. A recepción fölmutatta az igazolványát.

- Miben segíthetek, nagyságos uram? - nyájaskodott a recepciós.

- Csak detektív, kérem - utasította vissza a megszólítást Teremi. - Szélpál Jánossal lenne beszédem.

- Csak nem...?

- Nem! Szigorúan magánügyben keresem!

A recepciós gyorsan telefonált egyet.

- Pár perc múlva az étteremben lesz.

Teremi a kalapjához érintette a jobb kezét, az étterembe vonult, rendelt egy Szent István portersört meg egy unikumot, s mire Szélpál megérkezett, el is tüntette mindkettőt.

- Még egy kört? - kérdezte az érkező köszönés helyett. Teremi kurtán bólintott.

Szélpál János maga alá húzott egy széket, körbepillantott, elégedetten nyugtázta, hogy az étterem üresen tátong.

- Nem tesz jót nekem, ha keres az államrendőrség - mondta.

- Szigorúan magánügyben - védekezett Teremi. - Ezt közöltem a recepción.

- Közölted, csak az a kérdés, elhitték-e.

BENE ZOLTÁN (1973) író, szerkesztő, 2019 és 2022 között a Magyar Művészeti Akadémia ösztöndíjasa volt.

1 Részlet a *Szép Heléna halála* című, készülő kisregényből.

- Majd elmeséled, hogy osztálytársak voltunk, régi cimborák.
- El fogom, ne aggódj! De térjünk a lényegre, kérlek, rengeteg dolgom van.
A pincér meghozta az újabb sört és rövidet, Teremi utóbbi gyorsan fölhajtotta.

- Üzlet - szögezte le.

- Miféle?

- Kell egy számla, hogy itt szálltam meg, de nem itt szálllok meg, persze.

A számláért fizetek, természetesen.

- De kérlek!

- Ne mondd, hogy nem lehet!

Szélpál a fogát szívtá.

- És te rendőr vagy - sziszegte.

- Nem is akármilyen!

- Mondhatok nemet?

- Nem volna illő.

- Nem, gondoltam.

- Holnap benézek a számláért. Két hétről szóljon, két napnyit fizetek.

- Milyen nagylelkű vagy!

Teremi kitöltötte a sört, lehörpölte a habját.

- Ismered a fuvaros Balogot?

- Mindenki ismeri.

- De személyesen ismered?

- Igen, ismerem.

- Milyen ember?

- Nem emlékszel rá?

- De, emlékszem. Milyen ember?

- Befolyásos. Pökhendi, fennhéjázó és nagyon gazdag.

- Ezek a tulajdonságok nem csengenek túl jól így együtt... - tűnődött Teremi.

- Való igaz, kérlek.

- Nem pletykálnak róla?

- Nem.

- Semmit? Szerető, zabigyerek, sikkasztás, vesztegetés, bármi?

Szélpál megvetően mérte végig a detektívet.

- Sikkasztás, vesztegetés, mi?

- Mindenki sikkaszt és veszteget, aki megteheti - vonogatta a vállát Teremi.

- Való igaz, kérlek - hagyta rá Szélpál.

- Szóval?

- A fiával perel mindig. A menyasszonya miatt.

- A fuvaros Balog megözvegyült?

- Nem, dehogy! A fiú menyasszonya miatt veszekszenek...

- Aha.

- Zsidó.

- Aha!

- Illetve nem egészen, az apja katolikus.
- Aha...
- Szemorvosnő a klinikán.
- Aha!
- A nejed bizonyosan ismeri.
- Meg fogom tőle kérdezni!
- Miért érdekel a fuvaros Balog?
- Az Ébredők érdekelnek, kérlek – a detektív fölhajtotta a sörét. – S gondolom, Balog úr még prominense a társaságnak...

Szélpál bólintott.

- De arról nem beszélhetek, hogy miért érdekelnek.
- Megértelek, kérlek.
- Kérlek – mosolygott Teremi, s úgy tett, mintha a tárcáját keresné, közben azonban le nem vette a szemét Szélpálról.
- Természetesen a vendégem voltál, kérlek.
- Kérlek!

A detektív a kezét nyújtotta, Szélpál elfogadta a parolát.

Teremi a Tisza-partra sétált, s bár a folyóparti sétány, a Stefánia igen közel esik a Tisza szállóhoz, úgy kifulladt, mire odaért, mintha egy magas hegyre mászott volna föl erőltetett tempóban. Leült egy padra, kifújni magát, rágyújtani egy cigarettára. Különös érzése támadt. Szeged újraéledt benne, s vele együtt egykori önmaga is: a nők bálványa, a páratlan testű férfiú. Talán éppen azon a padon, amelyen ült, bő évtizeddel korábban megszólította egy hölgy. Akkoriban többször előfordult ilyesmi, jöllehet a magukat úrinak tartó nők óvakodtak attól, hogy bizalmaskodjanak egy vadidegen férfival, Teremi annyira vonzó volt, hogy néhányan, fittyet hányva a társadalmi elvárásokra, beszélgetést kezdeményeztek vele. Mint az a nő, akkor, jó tíz évvel azelőtt, akiről, s erre élesen emlékszik, hamarosan kiderült, hogy bicsérdysta.

- Ön kitűnő emberpéldány – áradozott a nő. – Ha valaki, hát ön bizonyosan örökké fog élni, ha követi a Mester tanításait!

Teremi ekkor maga is érdeklődni kezdett Bicsérdy Béla, azaz a Mester tanai iránt, ám amikor azt olvasta *A halál legyőzése* című művében, hogy „az embernek nem szabad megsemmisítenie különböző sütési-főzési eljárásokkal a természet műhelyében készült élelmet, mely visszafejlődést és korai halált hoz számára; a főtt-sült vegetáriánus ételek a növényi trágya színvonalán állnak”, megdöbben. Már a vegetarizmus is bosszantotta, valahányszor szóba került valahol, de hogy még nyersen is kelljen fogyasztani mindent, mert a főtt ételek „mindig félrevezetik az embert, minden esetben többet fogyasztunk belőlük a kelleténél, mert érzékszerveink ezen természetellenes és holt anyagokkal szemben nem reagálnak” – no, ez már maga a pokol, ez olyan erősen fölháborította, hogy szavakat sem talált. Ami azt illeti, nagyon is sokra tartotta a kulináris élvezeteket és becsülte a szakácsművészetet, így hát Bicsérdy azon szentenciája, miszerint „a főzés mestersége az élet tudományával összeférhetetlen” végképp

elfogadhatatlan volt számára. Hetekkel később, mikor egyik ebédszünetében újra összefutott a bicsérdysta hölgygel, alig bírta megállni, hogy gorombán le ne dorongolja. Ismét beszélgetésbe elegyedtek, a rendőrben közben nőttön nőtt a feszültség, míg végül nem bírta tovább magában tartani, ki kellett mondania, amit gondol.

– Ez mind ostobaság, kérem! De még ha nem is lenne hülyeség, ha az az ára a hosszú életnek, hogy legeljek, mint egy ökör, akkor inkább döglök meg fiatalon!

Bicsérdy híve elsápadt a szavak hallatán, és önkéntelenül keresztet vetett.

Teremi dúlt-fúlt magában, hátat fordított a nőnek, és elviharzott. A *halál legyőzésének* példányát még annak a napnak a délutánján a folyóba hajította.

– Mit vétett az a könyv magának, hogy így bánik vele? – szólította meg egy csinos fiatal nő, kedvesen kuncogva.

Három hónap múlva összeházasodtak.

